

Arrest

nr. 156 051 van 4 november 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 7 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 januari 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 10 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. DELVAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Er dient te worden vastgesteld dat deze beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend, indien de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd, de asielaanvraag werd niet in overweging genomen of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande artikel 7 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Ook haar betoog met betrekking tot de artikelen 48, 48/1, 48/2, 48/3 van de vreemdelingenwet, artikel 1 van de Conventie van Genève en het arrest 1/2014 van 16 januari 2014 van het Grondwettelijk Hof kan hieraan geen afbreuk doen. In dit verband wijst de Raad erop dat hij het beroep tegen de beslissing van 24 december 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij arrest met nummer 146 324 van 26 mei 2015 heeft verworpen. De Raad benadrukt dat dit beroep een beroep in volle rechtsmacht betrof. Daarnaast wordt erop gewezen dat het indienen van zulk beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten verhindert, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

Ook haar betoog met betrekking tot artikel 8 van het EVRM doet ten slotte geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beroept op een samenwoning met een Servische man die in België een verblijfsvergunning zou hebben en met wie zij een dochter heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaard heeft sinds

26 maart 2011 met deze man traditioneel gehuwd te zijn, dat de Belgische verblijfstitel (een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister) van deze man werd voorgelegd, en dat de verzoekende partij en deze man samen een kind hebben. Zodoende kan worden aangenomen dat sprake is van een gezinsleven. Er dient echter op gewezen te worden dat het een eerste toegang van de verzoekende partij betreft en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van voormeld artikel 8. De verzoekende partij stelt dat zij met haar dochter niet naar Servië of Kosovo kan terugkeren, omdat zij er niemand meer heeft en geen huis om te wonen, dat zij niet meer kan leven in Kosovo, omdat ze daar de oorlog heeft meegemaakt, dat ze met haar dochter en partner in België wil blijven om er samen te wonen, dat haar partner in België een verblijfsvergunning en een huis heeft, en dat ze wil dat haar dochter een toekomst heeft met verblijfsdocumenten en geen leven in ontbering als slachtoffer van discriminatie omwille van haar Roma-etnie dient te leiden. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich hiermee beperkt tot blote beweringen en dat zij bovendien geenszins aantoont dat het onmogelijk zou zijn om in Kosovo, Servië of elders haar gezinsleven verder te zetten en dat dit alleen in België mogelijk zou zijn. Zo brengt onder meer het loutere feit dat de verzoekende partij niemand en geen huis in Servië zou hebben, niet met zich mee dat voor haar partner, die de Servische nationaliteit heeft, hetzelfde geldt. In de mate dat de verzoekende partij stelt met haar dochter in België te willen blijven, wijst de Raad erop dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Op een concreet privéleven en/of de schending ervan beroept de verzoekende partij zich niet.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 augustus 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 1 oktober 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 augustus 2015 opgenomen grond, verwijst zij naar haar pleidooi in zaak 5 op de rol en voegt toe dat er geen sprake kan zijn van een gebonden bevoegdheid, gelet op de hogere rechtsnormen.

De verwerende partij verwijst eveneens naar haar pleidooi in zaak 5 op de rol en sluit aan bij de inhoud van de beschikking, waarin afdoende werd geanticipeerd op het betoog van de verzoekende partij ter zitting.

In de zaak met volgnummer 5 op de rol voerden de partijen het volgende betoog:

De verzoekende partij stelt dat zij het niet eens is met de beschikking: de bestreden beslissing is genomen wanneer de asielaanvraag lopende was, op grond van meerdere bevelen heeft de Belgische staat de gewoonte een inreisverbod af te leveren. Als op een ontijdige manier een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dan speelt ook haar betoog met betrekking tot de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), dat wel gefundeerd werd uiteengezet. Zij volhardt in het verzoekschrift.

De verwerende partij sluit aan bij de inhoud van de beschikking en stelt met betrekking tot het betoog van de verzoekende partij dat het risico dat een inreisverbod wordt genomen op grond van de *in casu* bestreden beslissing een hypothetisch risico is. Ook komt het aan de verzoekende partij toe om gevolg te geven aan de bestreden beslissing, dan loopt ze dit hypothetisch risico niet.

De verzoekende partij stelt hierop dat zij geen gevolg kon geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten omdat zij nog in haar asielprocedure zat, en dat deze schizofrene houding niet kan aanvaard worden.

De verwerende partij wijst erop dat uit de beschikking blijkt dat het beroep in volle rechtsmacht reeds geruime tijd is verworpen.

De verzoekende partij repliceert hierop dat de bestreden beslissing nog steeds onterecht genomen is.

De verwerende partij wijst erop dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de rechtsgeldigheid en de uitvoerbaarheid.

De verzoekende partij wijst erop dat, als dan uitvoering aan het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, haar eerst een beroep ontnomen is, in strijd met artikel 13 van het EVRM, en zij geen rechtsmiddel kan aanwenden als de datum van repatriëring gekend is.

De verwerende partij stelt hierop dat de verzoekende partij deze kritiek tegen de bestreden beslissing heeft kunnen ontwikkelen en dat deze in de beschikking beantwoord wordt.

De verzoekende partij stelt dat uitgegaan wordt van het idee dat de bestreden beslissing vandaag genomen wordt en er niet naar de hogere rechtsregels moet gekeken worden. Als dan de asielprocedure beëindigd is, moet het land verlaten worden, dan neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een uitvoeringsmaatregel, zonder beroep. Alle kritiek die dan zou kunnen gegeven worden (bv. privéleven, problematische omstandigheden, zoals een Iraakse vader die wordt uitgesloten omwille van daden tijdens het regime van Saddam Hoessein en waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de schending van artikel 3 en een onmenselijke behandeling bij terugkeer dus niet heeft onderzocht), moet bij de bestreden beslissing onderzocht worden, maar men beperkt zich tot het geven van een bevel zonder onderzoek en dit is een schending van artikel 13 van het EVRM. De ineptie dat men mensen in de asielprocedure een bevel om het grondgebied te verlaten geeft, terwijl zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeggen dat er geen rekening moet gehouden worden met bepaalde elementen, heeft onder meer psychische gevolgen voor de mensen die menen dat hun asielrelaas terecht is en dan toch een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen, en het is hoog tijd dat de Raad een einde stelt aan deze praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De verwerende partij stelt hierop dat het betoog van de verzoekende partij buigt op de premisse dat de bestreden beslissing genomen is zonder rekening te houden met de hogere rechtsnormen, terwijl hierop in de beschikking wordt geantwoord en aangegeven wordt waarom er geen schending van de hogere rechtsnormen is.

2.2 Daar waar de verzoekende partij stelt dat de Belgische staat de gewoonte heeft op grond van meerdere bevelen een inreisverbod af te leveren, een betoog voert omtrent de schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en aangeeft dat, wanneer uitvoering aan het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, haar eerst een beroep ontnomen is en zij geen rechtsmiddel kan aanwenden als de datum van repatriëring gekend is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hiermee nieuwe middelen toevoegt aan haar uiteenzetting in het verzoekschrift. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift deze nieuwe middelen heeft aangevoerd. Deze voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde nieuwe middelen zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Op het verzoekschrift werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 6 augustus 2015, waarbij de Raad nogmaals benadrukt dat hierin werd aangegeven dat het beroep onontvankelijk voorkomt.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat er geen sprake kan zijn van een gebonden bevoegdheid, gelet op de hogere rechtsnormen, dat hogere rechtsnormen moeten worden onderzocht bij het nemen van de

bestreden beslissing en dit *in casu* niet zou zijn gebeurd, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting niet aangeeft op welke andere dan de reeds in de beschikking van 6 augustus 2015 besproken hogere rechtsnormen zij precies doelt en zij zodoende tevens nalaat aan te geven op welke manier deze *in casu* geschonden zouden zijn. Tevens stelt de verzoekende partij te volharden in het verzoekschrift en dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen. Door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, te volharden in het verzoekschrift en louter te stellen dat de bestreden beslissing onterecht werd genomen, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Daar waar de verzoekende partij stelt dat het hoog tijd is dat de Raad een einde stelt aan de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken om mensen in de asielprocedure een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, terwijl zowel de Dienst Vreemdelingenzaken als de Raad zeggen dat er geen rekening moet gehouden worden met bepaalde elementen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij hiermee kritiek geeft op de wet, met name op artikel 52/3, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waaruit de verplichting voortvloeit voor de gemachtigde tot het geven van een bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad is echter niet bevoegd hierover uitspraak te doen. Waar de verzoekende partij stelt dat de Raad zou zeggen dat er bij het geven van zulk bevel geen rekening moet gehouden worden met bepaalde elementen, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangeeft op welke elementen zij precies doelt. Bovendien wijst de Raad erop dat alle door de verzoekende partij opgeworpen hogere rechtsnormen in de beschikking van 6 augustus 2015 werden getoetst en benadrukt hij nogmaals dat de verzoekende partij aan de inhoud van voornoemde beschikking geen afbreuk heeft gedaan.

Met verwijzing naar het bovenstaande en naar de beschikking van 6 augustus 2015 dient te worden vastgesteld dat het beroep, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk is.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE